

O ptáčkoví zpěváčkovi ✓

Podzimní vítr se divoce prohání v ulicích. Pestře zbarvené listí víří ve vzduchu a létá společně s ptáky jakoby o závod. Jedno okno ve vysokém šedivém domě na ulici je dokořán a visí v něm ptačí klec. V kleci sedí na bidýlku bez pohnutí ptáček zpěváček a vyhlíží ven. Patří rodině, která se do města přistěhovala z jedné daleké země, ve které bývá zvykem chovat ptáky v klecích. Mnozí ptáci si už na takový osud zvykli, nevadí jim život v kleci, a tak každý nový den vítají veselým prozpěvováním. Někteří ptáci však – jako například náš ptáček – život v nesvobodě, život v kleci, snášejí velice těžko. Oněmí a ani ty nejlepší pochoutky nebo přemlouvání je nepřimějí ke zpěvu. Nezpívají, ani když jejich majitelé vysedávají celé hodiny u klícky a sami jim předzpěvují.

Ptáček zpěváček sedí nehybně na bidýlku a je smutný. Vždy když se ráno v okně objeví první sluneční paprsky, zesmutní ještě víc. Neodbytně touží být zase volný, rád by vzlétl vstříc slunci. Smutek ho téměř dusí.

Není schopen vydat ze sebe ani hlásek. Jeho trápení a žal jsou němé, není je slyšet.

Jednou když mu dítě z rodiny čistilo klec, zapomnělo ji znovu zavřít. Okno bylo dokořán a nebe bylo modré jako moře. Ptáček prudce máchl křídélky proti nedovřeným dvířkům, klec se otevřela a on byl konečně volný.

Poletoval nad městem, nad řekou i nad lukami a lesy, které město obklopují. Poletoval a chytal mouchy létající kolem něho. Přímo se opájel pocitem volnosti a svobody.

Právě když přelétal nad obrovským stromem s nádherně zbarveným listím, začal zpívat. Zpíval a trylkoval tak krásně, až se na něj smálo i samo slunce. Zpíval tak jasně a radostně, že se lidé na ulici zastavovali a poslouchali. Chtěli spatřit toho zázračného zpěváčka, ale viděli jen vířivý bod na nebi.

Pojednou se začalo smrákat, nastával večer a ptáček zpěváček začínal být unavený. Rozhodl se proto najít si nějaké místo k přenocování. Do klece se však nechtěl za žádnou cenu vrátit.

V jednom parku, který se nacházel jako oáza klidu uprostřed města, objevil vysoký starý a rozložitý strom. Rostl tu od nepaměti, stál tu už dávno předtím, než se začalo stavět město. Tehdy tu nerostl sám, ale byl uprostřed hlubokých lesů, ve kterých ještě lovil král. A tento strom jako jediný přežil do dneška.

V jeho rozložitých větvích si ptáček zpěváček našel místo, do kterého postupně snášel vhodná stébla trav, peří i listí, až z nich postavil hnízdo. Vystlal je nejjemnějším mechem. Když hnízdo dokončil, uložil se v něm spokojeně ke spánku a řekl si: „Je tu nádherně, příjemně a teplo.“

*Ptáček zpěváček je unavený,
cítí se unaveně a těžce.
Těžké jsou také jeho nohy a křídla.
I ty můžeš cítit, jak je těžký.
Tělo má těžké, úplně těžké a unavené.
V hnízdečku je příjemně a teplo.
Zkus si, jak je v hnízdě teplo.
Ptáček v něm leží v teple a bezpečí.
Cítí se ve svém hnízdě jistě a bezpečně.
Sní o svobodě a zpívání.
V hnízdě je příjemně teplo.
I ty můžeš cítit, jak hřejivě a útulně v něm je.
Cítíš se v teple, bezpečně a jistě.
Zdají se ti překrásné sny.*

*1. Obsahují: jemný, klec, hrozný, pocit
teple, hřejivě (úroveň) útulně, klidně,
bezpečí*